

ВЪЛШЕБНАТА ЗВЕЗДА

Имало едно малко момче, което се казвало Вили. То живяло в една колиба в сърдата на гората Талаварь, при дърваря Валони, който бил много лош човек. Всъщност един ден дърварьт го вземал със себе си в гората и го карал да мъкне тежки товари с дърва. Той го карал да мъкне такива тежки товари, с каквито по-рано товарили своето магаре, което уморил от глад и пресилване.

Вили бил малък и слаб и едва мъкнел тежките товари. А когато се изморявал и не можел повече да пренася дърва, проклетият дърварь го биел като животно. И Вили решил да избяга.

Една зарань дърварьт Валони отишъл в близкото се-

бъл сърпообразен белег върху кората. На върха на дървото имало едно гнъздо. В гнъздото имало две малки птиченца. И Вили видял една голъма птица да хвърчи над гнъздото, като казвала на птиченцата:

— Мили деца, аз имам една чудна играчка за вас.

И тя спуснала от клоната си в гнъздото една малка сребърна звезда.

На зараньта Вили се събудил. Станал веднага, измил се на близкото изворче и погледнал нъщо за ядене. На една полянка събръл сочни зрели ягоди. След като ял до насита, той отишел отново при изворчето да пие вода. Изведнаж чул стъпки на човек, който приближавал към него. Вили се изплашил много. Дали това не е дърварьт Валони? Стъпките се приближавали все повече. Той погледнал към мъстото, от където се чули стъпките и видял между дърветата да идва към него един старец, облечен в дълга мантия. Шапката му стърчала високо над главата, а обувките му били с остри върхове. Той имал дълга брада и замъени очи, които били устремени към земята, като да търсят нъщо. Изведнаж той се извърнал и погледнал към Вили.

— Малко момче, казал старецът, ела тука! Не бой се, няма да ти сторя нищо лошо. Блди само така добър и ми помогни да намъря нъщо, което съм изгубил.

Вили боязливо се приближил до стареца.

— Но аз не зная какво си изгубил.

Старецът го погледнал усмихнат и казал:

— Аз съм вълшебник. Изгубих върха на моя магически жезъл. Без него жезълът ми не може да проявява своите магически свойства. Така ще изгубя и своята магическа сила. Помогни ми да го намъря!

— Какъв беше върха на жезла? — запитал Вили.

— Една малка сребърна звезда, — отговорил старецът. Ето — и той извадил от джеба си една сребърна пръчка

ка — от тука е паднала и се изгубила.
— Сребърна звезда? — казал на себе си Вили и си спомнил своя сън. Кажй ми по-скоро, — се обърнал той към стареца — знаеш ли тук на близо да има едно високо дърво с бъл сърпообразен белег на кората?
Старецът се замислил за момент и запитал:
— Но защо ти е това дърво?
— Не ме питай. Може да гръша, но аз мисля, че ще мога да ти помогна.
Тогава ть отишли заедно в гората и старецът му показал дървото.
— Почакай малко, — казал Вили и бързо се покачил на дървото. Намърил гнъздото. Да, там били дветь малки птиченца, които си играели с сребърната звезда, а на един клон до тьх стоела майка им и ги пазела. Вили ги по-молвил да му дадат звездата. И ть му я дали.
Вили бързо се спуснал от дървото и се изправил прел стареца с звездата в ржка:
— Ето звездата.
Старецът се зарадвал много и вземал звездата.
Вь това време се чули страшни викове:
— Ах, ти проклето момче, намърих ли те най-сетне! Ще те пребия! Бързо съ мене в колибата. От сега нататък ще носиш двойно по-тежки товари! Ще се научиш как се бга от заключена колиба!
И дърварьт Валони хванал Вили за ржката, като го повлкъ към гората.
— Кой е този човек? — запитал старецът, който мълчаливо слушал ругатнит на Валони.
— Това е моят дърварь, отъ

ЗЛАТНАТА РИБКА

Тази рибка, братче мило, откогато свтъ свтува, вднь морето се е скрила и срѣд рибит царува, за добро и за сполука — ала казватъ, че и тука, до брѣга ни, често иде, за да види и да свари въ труд упоренъ, неуморенъ, наштъ пьргави рибари.

НЕМИРНИКЪ

Скъсал новитъ си гащи, съ ревъ проточилъ шия. хемъ се моли, хемъ ме дращи да му ги зашня.

Самъ се късалъ, самъ да пати. Азъ ли съмъ му крива? Кака му ли го изпрати въ клонестата слива?

Да се моли... Кой го слуша... Да реве безспирно... Вече ми дойде до гуша туй момче немирно!

Мария Грубешлиева

БАЩА И СИНОВЕ

Басня отъ Левъ Н. Толстой

Единъ баща заръчал на синоветъ си да живятъ вь съгласие; но ть не го послушали. Заповѣдалъ имь той тогава да му донесатъ единъ снопъ пръчки и имь казва:

— Счупето го!

Колкото и да се мъчили, ть не могли да го пречупятъ. Тогава бащата разврзал снопа и казалъ да чупятъ пръчка по пръчка. Ть ги изчупили.

Бащата се обърнал към тьх и имь казалъ:

— Ть сте и вие: ако живѣте вь съгласие, никой не ще ви надвие! А ако се карате и сте раздѣлени, вськи лесно ще ви разсипе.

СЛАВЕЙЧЕТО, ЛЪЧЪТЪ И КЛЕТКАТА

Лъч отъ пролътното слънце, презъ студената решетка, падна като златно зрънце въвъ славейчовата клетка.

Славейчето отъ уплаха вь сънъ — отитъ си отвори — и крилицата си размахна, а лъчътъ му проговорив:

— Хей, сънливеще, чувай, чувай Изхвръкни отъ тази клетка. Пролътътъ навън рисува съсъ зелената си четка.

Всички птички вь ширинено волно рѣгатъ се щастливи. Полети и ти вь небето надъ гори, поля и ниви.

Рече ть лъчътъ небесенъ, скокна пьргаво и леко, пролътна подсвирина пѣсенъ и изчезна надалеко.

— Клетчице, добра съседко, чуй, пусни ме ти на воля! — къмто телената клетка, славейчето се замоли.

— Искамъ пѣсни на разтуха, бодро вредомъ да запѣя! Ала клетката бь глуха за молбитъ на славея.

Любомиръ Дойчевъ

ло да продаде една коза, която откраднал отъ стадото на единъ козарь, който пасял около козитъ си. Той закрилил малкото момче вь колибата и заедно съ козата тръгнал къмъ селото.

Щом останал самичекъ, Вили почнал да търси начинъ да избяга. Докато се чудял какъ да се измъкне отъ заключената колиба, събръл вь единъ жгъл бравдата на дърваря. Веднага я грабнал, разскал вратата и избягалъ вь гората, като тичал по посока обратна на тази, която дърварьт взелъ. Дълго тичал Вили, радвайки се, че е вече свободенъ. Той не искал да си спомни за проклетия Валони, който преди една година го довелъ вь тази гора.

Скоро Вили стигнал края на гората. Предъ него се разкрила красива гледка отъ зелени поляни, високи хълмове и далечни планини. Но той бил така уморенъ, че не можел да продължи нататък. Легналъ вь дупката на едно голмо дърво и веднага заспал. И сънувал чуденъ сънъ. Предъ него стояло едно голмо, много голмо дърво, съ единъ

празно кръстосва гората. Вълчицата бше потънала вь земята. Втората нощ се случи свѣтла, като день. Ловецътъ се скри високо вь клонитъ на едно дърво. Подъ него бше забелязал нъщо като пжтека. Къмъ срѣд нощ усѣти стъпки. На отсрещната полянка изкочи вълчицата, подуши жадно въздуха и веднага изчезна.

Бай Филипъ осъмна радостенъ. Той отиде вь село, взе другарь и, въоръжени съ малки сѣкирки, двамата се върнаха на полянката. Отъ нея под храститъ и пълзящи растения, водше тѣсенъ тунелъ. Напълниха пушките, изобиколиха и излѣзоха предъ самотни скали, цѣлитъ вь буренъ, едра коприва и сплетенъ капинакъ.

Заиграха сѣкирките и ловците излѣзоха на друга полянка, затулена отъ вськъде. По нея се блънаха оглозгани кости. На прѣсти приближиха основитъ на скалитъ, откриха входа на леговището и надникнаха.

Не се виждаше нищо. Обиколиха и намъриха още една дупка. Къмъ нея лъхаше слабъ вѣтрецъ. Натъпкаха я съ суха шума и драснаха кибритъ. Пламъкътъ полези навътре. Отъ входа почна да излиза лютъ димъ. Чу се жално квичене и на полянката изкочиха три замаяни вълчета.

Хвърлиха се да ги хванатъ, ала вълчетата яростно захаваха всичкото. Най-после бай Филипъ притисна две вь чантата си. Другарьт му улови третото и двамата забързаха за село.

Звърчетата квичеха и късаха чантитъ. Хората ги блъскаха

немилюиво, докато ги укротиха. Така ги отнесоха и цѣлото село се струпа да ги види. Малкитъ бха сивожълтички, също като кученца, съ остри муцунки, дълги коремчета и рунтави опашчици.

При вълчетата дойде и дѣдо Гочо. Той ги огледа и заклати глава:

— Слушай, Филипе, не бивало да ги закачате. Ако пкъ сте решили да ги затриете, най-добре било тамъ да сторите това.

— Че защо, дѣдо Гочо? — попита усмихнато бай Филипъ.

— Не е добре и за домашнитъ ти и за стоката, гдето си разгнѣвил майката. Ще ти напакости! Така да запомниш!

— Хайдѣ, де! Отъ где пкъ ще знае кой ги е взелъ?

— Тя ли? Знае, знае. Отъ нея сж се отдѣлили. Деца й сж. Кръвътъ ще я доведе — завър-

Борисъ Василевъ

МАЙКА

На излизане отъ гората, бай Филипъ чу изплашенъ викъ. Докато да свали пушката си, едъръ вълкъ пресѣче пжтя и потъна между дънеритъ. Ловецътъ видѣ само, че има опустнато ви-ме и носи нъщо.

Той се спрѣ. Зимасъ на нъколко пжти вълци нападаха селото. Ловцитъ направиха хайка и ги прогониха. После се заговориха за нови пакости. И ето сега — вълчица! Да я проследи? Щом усѣти, ще мине само подъ пушката му, ала ще го отведе далечъ отъ рожбитъ си. А по това време вълчетата сж вече голми и трѣбва първо ть да се очистятъ.

Рано на сутриньта бай Филипъ напусна селото съ патрони за вълци и два дни на-

ши дѣдо Гочо тжно.

Никой не повѣрва на думитъ му.

Надвечеръ бай Филипвиятъ другарь взе своето вълче и си отиде. Бай Филипъ изкопа вь кошарата дупка, ограда я отвѣскажде съ плочи и затвори вьтре звѣрчетата. Цѣлата нощ кучетата стръвно нападаха около кошарата. Вълчетата мълча или не се чуваха отъ лая.

Презъ деня, щомъ бай Филипъ прѣстна кучетата, изъ каменната дупка, отначало тихо, а после все по-високо и жално се понесе треперливо квичене. Входить бше затиснатъ съ тънка плочка, която се махваше лесно. Бай Филипъ отвори и посегна да извади малкитъ на слънце, но вълчетата му отплатиха съ остритъ си жбчета, свиха се вь жгълчетата и не накусиха ни вода, ни месо, нито нищо . . .